



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové v právní věc

žalobce

**BMP Trade s.r.o.**, IČ: 247 47 238  
se sídlem Švejcárovo náměstí 2660/1, 150 00 Praha 5  
zastoupen JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D., advokátkou  
se sídlem Chodská 1366/9, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému

**Finanční úřad pro hlavní město Prahu**  
se sídlem Štěpánská 619/28, 111 21 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2022, č. j. 6009688/22/2000-11451-107074,

**takto:**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

## Odůvodnění:

### I.

#### Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl námitku žalobce proti Vyrozumění o přeplatku ze dne 16. 3. 2022, č.j. 1994404/22/2005-52525-209804, Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 5 (dále jen „správce daně“), kterým správce daně nevyhověl žádosti žalobce ze dne 30. 12. 2021 o vrácení vratitelného přeplatku na dani z příjmů právnických osob podle ustanovení § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.
2. Správce daně v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že v projednávaném případě je podstatné zohlednění rozdílu zálohového a zdaňovacího období. Zálohy vycházející z daňové povinnosti za zdaňovací období od 15. 10. 2010 do 31. 12. 2010 správce daně stanovil ve výši a termínech stanovených v ustanovení § 38a odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“), jelikož se poslední známá daňová povinnost týkala zdaňovacího období kratšího než 12 měsíců, konkrétně z poslední známé daňové povinnosti ve výši 892 050 Kč vplynuly čtvrtletní zálohy ve výši 892 100 Kč k 15. 09. 2011, 15. 12. 2011, 15. 03. 2012 a 15. 06. 2012. Zálohové období v daném případě začalo prvním dnem následujícím po uplynutí posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání za minulé období, tj. dnem 01. 07. 2011 a skončilo posledním dnem lhůty pro podání daňového přiznání v následujícím zdaňovacím období, tj. dnem 02. 07. 2012. Žalobce poukázal platby záloh v celkové výši 1 784 200 Kč na daňovou povinnost na dani z příjmů právnických osob (dále jen „DPPO“) za zdaňovací období od 01. 01. 2011 do 31. 12. 2011, a sice dne 15. 09. 2011 a dne 12. 12. 2011. Přiznání k DPPO za uvedené zdaňovací období pak podal dne 04. 07. 2012. V něm vykázal daň z příjmů právnických osob ve výši 186 010 Kč. Vyměření daně za předmětné zdaňovací období nabylo právní moci posledním dnem pro podání daňového tvrzení, tj. dnem 02. 07. 2012. Daňovým subjektem uhrazené zálohy ve výši 1 784 200 Kč, se tímto dnem staly přeplatkem na dani.
3. Dále správce daně uvedl, že z poslední známé daňové povinnosti za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 ve výši 186 010 Kč vplynuly čtvrtletní zálohy v souladu s ustanovením § 38a odst. 4 zákona o daních z příjmů ve výši 46 600 Kč k 17. 09. 2012, 17. 12. 2012, 15. 03. 2013 a 17. 06. 2013. Zálohové období v daném případě začalo prvním dnem následujícím po uplynutí posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání za minulé období, tj. dnem 02. 07. 2012 a skončilo posledním dnem lhůty pro podání daňového přiznání v následujícím zdaňovacím období, tj. dnem 01. 07. 2013. Daňový subjekt poukázal platby záloh v celkové výši 1 877 400 Kč na daňovou povinnost na DPPO za zdaňovací období od 01. 01. 2012 do 31. 12. 2012, a sice dne 15. 03. 2012, dne 12. 06. 2012, dne 13. 09. 2012 a dne 19. 12. 2012. Přiznání k DPPO za uvedené zdaňovací období pak podal dne 03. 07. 2012. V něm vykázal daň z příjmů právnických osob ve výši 131 290 Kč, kterou správce daně vyměřil podle ustanovení zákona o daních z příjmů a podle ustanovení § 139 odst. 1 daňového řádu. Vyměření daně za předmětné zdaňovací období tak nabylo právní moci posledním dnem pro podání daňového tvrzení, tj. dnem 01. 07. 2013. Daňovým subjektem uhrazené zálohy ve výši 1 877 400 Kč se tímto dnem staly přeplatkem na dani.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

4. Z poslední známé daňové povinnosti za zdaňovací období od 01. 01. 2012 do 31. 12. 2012 ve výši 131 290 Kč vplynuly zálohy v souladu s ustanovením § 38a odst. 3 zákona o daních z příjmů ve výši 52 600 Kč k 16. 12. 2013 a 16. 06. 2014. Zálohové období v daném případě začalo, prvním dnem následujícím po uplynutí posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání za minulé období, tj. dnem 01. 07. 2013 a skončilo posledním dnem lhůty pro podání daňového přiznání v následujícím zdaňovacím období, tj. dnem 01. 07. 2014. Žalobce poukázal platby záloh v celkové výši 145 800 Kč na daňovou povinnost na DPPO za zdaňovací období od 01. 01. 2013 do 31. 12. 2013, a sice dne 21. 03. 2013, dne 13. 06. 2013 a dne 13. 12. 2013. Přiznání k DPPO za uvedené zdaňovací období pak podal dne 01. 07. 2014. V něm vykázal daň z příjmů právnických osob ve výši 17 670 Kč, kterou správce daně vyměřil podle ustanovení zákona o daních z příjmů a podle ustanovení § 139 odst. 1 daňového řádu. Vyměření daně za předmětné zdaňovací období tak nabylo právní moci posledním dnem pro podání daňového tvrzení, tj. dnem 01. 07. 2014. Daňovým subjektem uhrazené zálohy ve výši 145 800 Kč se tímto dnem staly přeplatkem na dani. Daňový subjekt poukázal platbu zálohy v celkové výši 52 600 Kč na daňovou povinnost na DPPO za zdaňovací období od 01. 01. 2014 do 31. 12. 2014, a sice dne 13. 06. 2014. Přiznání k DPPO za uvedené zdaňovací období pak podal dne 01. 07. 2015. V něm vykázal daň z příjmů právnických osob ve výši 26 600 Kč, kterou správce daně vyměřil podle ustanovení zákona o daních z příjmů a podle ustanovení § 139 odst. 1 daňového řádu. Vyměření daně za předmětné zdaňovací období tak nabylo právní moci posledním dnem pro podání daňového tvrzení, tj. dnem 01. 07. 2015. Daňovým subjektem uhrazená záloha ve výši 52 600 Kč se tímto dnem stala přeplatkem na dani.
5. Správce daně konstatoval, že převedl přeplatek ve výši 1 207 510 Kč do státního rozpočtu dne 02. 01. 2019, a o tomto sepsal úřední záznam č. j. 5084888/20/2005-52525-111455, jelikož ve lhůtě dle ustanovení § 155 odst. 7 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, tj. do 6 let od konce roku, ve kterém přeplatek vznikl, žalobce nepožádal o vrácení vratitelného přeplatku, přeplatek ke dni 02. 01. 2019 zanikl a stal se příjmem státního rozpočtu. Do státního rozpočtu tak byla dne 2. 01. 2019 převedena částka ve výši 1 207 510 Kč.

Struktura převáděného přeplatku:

- ke dni 02. 07. 2012 vznikl přeplatek ve výši 1 784 200 Kč, který byl převeden do státního rozpočtu v částce 1 114 310 Kč,
  - ke dni 13. 09. 2012 vznikl přeplatek ve výši 46 600 Kč, který byl převeden do státního rozpočtu v částce 46 600 Kč,
  - ke dni 19. 12. 2012 vznikl přeplatek ve výši 46 600 Kč, který byl převeden do státního rozpočtu v částce 46 600 Kč.
6. Správce daně konstatoval, že převedl přeplatek ve výši 2 023 200 Kč do státního rozpočtu dne 02. 01. 2020, a o tomto sepsal úřední záznam č. j. 5084888/20/2005-52525-111455, jelikož ve lhůtě dle ustanovení § 155 odst. 7 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, tj. do 6 let od konce roku, ve kterém přeplatek vznikl, žalobce nepožádal o vrácení vratitelného přeplatku, přeplatek ke dni 02. 01. 2020 zanikl a stal se příjmem státního rozpočtu. Do státního rozpočtu byla dne 02. 01. 2020 převedena částka ve výši 2 023 200 Kč.

Struktura převáděného přeplatku:

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

- ke dni 21. 03. 2013 vznikl přeplatek ve výši 46 600 Kč, který byl převeden do státního rozpočtu v částce 46 600 Kč,
  - ke dni 13. 06. 2013 vznikl přeplatek ve výši 46 600 Kč, který byl převeden do státního rozpočtu v částce 46 600 Kč,
  - ke dni 01. 07. 2013 vznikl přeplatek ve výši 1 877 400 Kč, který byl převeden do státního rozpočtu v částce 1 877 400 Kč,
  - ke dni 13. 12. 2013 vznikl přeplatek ve výši 52 600 Kč, který byl převeden do státního rozpočtu v částce 52 600 Kč.
7. Správce daně dále uvedl, že na základě žádosti o vrácení přeplatku dne 2. 3. 2021 vrátil žalobci vratitelný přeplatek ve výši 294 320 Kč. Závěrem správce daně konstatoval, že žádosti žalobce ze dne 30. 12. 2021 nemohl vyhovět, neboť správce daně žádný vratitelný přeplatek k tomuto dni na osobním daňovém účtu žalobce nevidoval.

## II.

### Obsah žaloby, vyjádření žalovaného,

#### a ústní jednání

8. Žalobce úvodem konstatoval, že napadené rozhodnutí napadá (i) pro nezákonnost spočívající ve zkrácení práv žalobce tím, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s příslušnými právními předpisy, jmenovitě se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, a zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, (ii) pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti odůvodnění a nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, (iii) a proto, že skutkový stav věci, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem spisu.
9. Žalobce uvedl, že v daném případě mu vznikla povinnost hradit zálohové platby za úhradu (potenciální) daně z příjmů za zdaňovací období roku 2011, a to čtvrtletně ve výši 892 100 Kč, jak je blíže uvedeno v napadeném rozhodnutí (str. 6) a jak vyplývá i z výpisu z osobního daňového účtu (dále jen „výpis z ODU“), a které žalobce hradil. Protože však ekonomická činnost žalobce nedosáhla úrovně předcházejícího období, byla výsledná výše jeho daňové povinnosti za rok 2011 správcem daně vyměřena (a to v souladu s podaným daňovým přiznáním) ve výši 186 010 Kč. Žalobce uvedl, že tak na dani zjednodušeně řečeno „přeplatil“. Uvedl, že tyto skutečnosti jsou seznatelné jak z napadeného rozhodnutí, tak i z výpisu z ODU žalobce. Žalobce namítal, že v dalším se však výpis z ODU a napadené rozhodnutí liší, když ani z napadeného rozhodnutí, ani z vlastního výpisu z ODU není seznatelné, z jakého důvodu slovní popis operací, které byly správcem daně prováděny na osobním daňovém účtu žalobce, není shodný s výpisem z tohoto účtu, tj. matematické operace uvedené ve výpise z ODU, a to předpisy a odpisy plateb a na výpise z ODU uváděné saldo „nesedí“ na slovní popis uvedený žalovaným v napadeném rozhodnutí na str. 3 až 8. Uvádí-li žalovaný na str. 6, předposlední odstavce, že *daňovým subjektem hrazené zálohy ve výši 1 784 200 Kč se tímto dnem staly přeplatkem na dani*, není toto tvrzení zřejmé z příslušných řádků výpisu ODU, když současně předmětné tvrzení ani nereflektuje skutečnost, že k 2. 7. 2012 vznikla žalobci povinnost úhrady (řádné) daně z příjmů za zdaňovací období 2011, což je ve výpise z ODU reflektováno předpisem této částky na debetní stranu osobního daňového účtu, která žalobcem nebyla uhrazena.

10. Žalobce namítal další nesrovnalost týkající se slovního vyjádření žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 7 odst. 2. Uvedl, že z napadeného rozhodnutí ani z výpisu ODU nikterak nevyplývá, jak žalovaný postupoval v případě plateb učiněných dne 21. 3. 2013 a 13. 6. 2013, které byly na osobní daňový účet žalobce žalobcem poukázány pozdě (správné datum úhrady je vždy k 15. příslušného měsíce). Toto nevyplývá ani z odst. 2, str. 8 napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný referuje k okamžiku, ke kterém dvě částky ve výši 46 600 Kč převedl do státního rozpočtu (není zřejmé, proč u těchto částek nebylo za rozhodné vzato datum splatnosti daně za rok 2012).
11. Žalobce dále uvedl, že součet žalovaným v napadeném rozhodnutí uvedených přeplatků (1 784 200 + 1 877 400 + 145 800 + 52 600) odpovídá částce 3 860 000 Kč. Tato suma však neodpovídá součtům, ke kterým dospěl žalovaný na str. 7 dole a na str. 8 napadeného rozhodnutí. Zde žalovaný uvádí, že odvedl do státního rozpočtu částky 1 207 510 Kč a 2 023 200 Kč, přičemž žalobci vrátil 294 320 Kč, což by celkem činilo 3 525 030 Kč. Jde tedy o zcela jinou sumu a není jasné, jak k ní žalovaný došel. Původ dané částky se rovněž pokouší vysvětlit výpočet na str. 8 napadeného rozhodnutí, zde ale například zcela chybí částka přeplatku 145 800 Kč ze zálohového období 2013-2014, která je paradoxně uvedena v jinak nesrozumitelném výpisu z ODU (jako čtvrtý údaj v prvním sloupci na druhé straně výpisu, ve tvaru „-145 800“). Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro vnitřní nesrozumitelnost a nejasnost.
12. V další námitce žalobce uvedl, že ho správce daně žádným způsobem neinformoval, ať už ohledně hrozícího uplynutí prekluzivní lhůty, či ohledně jejího uplynutí. Žalobce uvedl, že z ustanovení § 6 odst. 3 daňového řádu přitom vyplývá poučovací povinnost žalovaného vůči žalobci stran jeho procesních práv. Dle žalobce tak žalovaný byl povinen poučit žalobce o jeho právu požádat o vrácení vratitelného přeplatku a současně ho upozornit na skutečnost, že pakliže tak v určité lhůtě neučiní, jeho vratitelný přeplatek může zaniknout. Žalobce uvedl, že výše uvedené vyplývá i ze zásady dobré správy a zásady spolupráce s daňovými subjekty. Postup správce daně, který dne 2. 1. 2019 převedl 1, 2 mil. Kč do státního rozpočtu, aniž by dal žalobci předtím nebo potom cokoli vědět, a následně dne 2. 1. 2020 převedl do státního rozpočtu stejným způsobem další 2 mil. Kč, je dle názoru žalobce nezákonný. Takový postup je dle žalobce v rozporu s ustanovením § 6 odst. 3 daňového řádu a v rozporu se základními zásadami správy daní.
13. V rámci dalšího žalobního bodu žalobce uvedl, že pokud by městský soud na danou situaci aplikoval tehdejší § 155 odst. 7 daňového řádu, pak tato právní úprava neodpovídala minimálním standardům ochrany práva na majetek, zakotveného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod. To platí za předpokladu, že by se přezkoumával doslovný výklad orgánů finanční správy, podle kterého nemá správce daně povinnost upozornit daňový subjekt na blížící se uplynutí prekluzivní lhůty podle předmětného ustanovení před jejím uplynutím. Žalobce navrhnul výše uvedené ústavní pochybnosti překlenout ústavně konformním výkladem, podle kterého má správce daně povinnost před uplynutím prekluzivní lhůty poučit daňový subjekt o jeho procesních právech dle ustanovení § 6 odst. 3 daňového řádu či alespoň ho neformálně notifikovat s tím, že pakliže tak neučiní, k uplynutí lhůty uvedené v ustanovení § 155 odst. 7 daňového řádu nedojde. Pokud by se městský soud s tímto názorem neztotožnil a považoval by za správný „doslovný“ výklad daného ustanovení užitý žalovaným v napadeném rozhodnutí, pak podle žalobce toto ustanovení nemůže obstát v testu ústavnosti. Dle žalobce by tak městský soud měl navrhnout Ústavnímu soudu, aby vyslovil neústavnost daného ustanovení. Žalobce

doplnil, že Ústavní soud vyslovuje neústavnost už zrušených ustanovení zákona (viz náleží Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/07).

14. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pokud by se soud s tímto návrhem neztotožnil, žalobce navrhl, aby soud přerušil řízení a obrátil se na Ústavní soud s návrhem na vyslovení neústavnosti § 155 odst. 7 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 7. 2022 odmítl námitky žalobce a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. K námitce týkající se nesprávného procesního postupu správce daně a nesprávného právního výkladu příslušných zákonných ustanovení, žalovaný konstatoval, že ke dni podání žádosti žalobce o vrácení přeplatku na dani z příjmů právnických osob, tzn. ke dni 30. 12. 2021, nebyl na osobním daňovém účtu žalobce evidován vratitelný přeplatek, a nevznikl ani ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vrácení přeplatku. Pokud žalobce nepožádal o vrácení vratitelného přeplatku ve stanovené lhůtě, tj. ve lhůtě 6 let od jeho vzniku, žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 155 odst. 7 daňového řádu a předepsal tento vratitelný přeplatek ve prospěch státu.
16. K námitce týkající se nesrovnalostí na osobním daňovém účtu žalobce žalovaný odkázal na popis průběhu daňového řízení a uvedl, že předkládá výpis jednotlivých obrátových vět, se slovním popisem jednotlivých operací, a to od prvního pohybu na tomto osobním daňovém účtu (ode dne 01. 07. 2011).
17. K námitce žalobce týkající se postupu v rozporu se základními zásadami daňového řízení, kdy žalobce namítal, že žalovaný ho nevyrozuměl o existenci přeplatku a nepoučil jej o možnosti zániku tohoto přeplatku, žalovaný uvedl, že v daném případě nepostupoval v rozporu se zásadou zákonnosti zakotvenou v ustanovení § 5 odst. 1 daňového řádu, neboť se řídil příslušnými postupy, a to konkrétně ustanovením definujícím přeplatek (§ 154) daňového řádu. Uvedl, že daňový řád správci daně při postupu v souladu s ustanovením § 155 odst. 7 daňového řádu, povinnost poučit daňový subjekt o zániku vratitelného přeplatku nestanoví. Žalovaný dodal, že žalobce měl dostatečně dlouhou dobu na to, aby správce daně o vrácení předmětného přeplatku požádal. Pokud tak žalobce neučinil ve stanovené lhůtě 6 let od jeho vzniku, nelze přičítat k tíži žalovaného, když postupoval v souladu se zákonem a na základě ustanovení § 155 odst. 7 daňového řádu předepsal tento vratitelný přeplatek ve prospěch státu, protože tento vratitelný přeplatek ve výši 1 207 510 Kč zanikl ke dni 02. 01. 2019 a ve výši 2 023 200 Kč zanikl ke dni 02. 01. 2020.
18. K námitce týkající se rozporu ustanovení § 155 odst. 7 daňového řádu s ústavně zaručenými právy žalobce, žalovaný uvedl, že nesouhlasí se žalobcem, že by došlo k porušení ústavních práv žalobce vyplývajících z čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, když s ohledem na skutečnost, že si žalobce nepožádal o vrácení vratitelného přeplatku do šesti let od konce roku, ve kterém přeplatek vznikl, byl tento přeplatek předepsán v souladu s ustanovením § 155 odst. 7 daňového řádu ve prospěch státu, protože tímto postupem tak žalovanému nemohlo být do jeho základního práva vlastnit majetek nijak zasazeno.
19. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

### III.

#### Ústní jednání

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

20. Na ústní jednání nařízené dne 26. 6. 2024 se nedostavil ani žalobce a ani jeho právní zástupkyně, jelikož právní zástupkyně žalobce byla na jednání řádně a včas obeslána a současně nebyla soudu zaslána omluva s žádostí o odročení jednání, bylo jednáno bez účasti žalobce a jeho právní zástupkyně. Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě.

Soud na ústním jednání předně pro nadbytečnost zamítl návrh žalobce na přerušování soudního řízení za účelem předložení věci s ohledem na protiústavní ustanovení § 155 odst. 7 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, soud je naopak toho názoru, že dané zákonné ustanovení je konstantně soudní judikaturou vykládáno tak, že plně vychází z jedné ze základních právních zásad, a to *vigilantibus iura scripta sunt*, která je souladná i s ústavním právem.

#### IV. Posouzení žaloby

21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
22. Žaloba není důvodná.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Podle § 154 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“): *„Přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.“*
25. Podle § 154 odst. 2 daňového řádu: *„Správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde do 10 dnů ode dne, kdy má být přeplatek na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu použit, ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije.“*
26. Podle § 155 odst. 2 daňového řádu: *„Správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.“*
27. Podle § 155 odst. 7 daňového řádu: *„Nepožádá-li daňový subjekt o vrácení vratitelného přeplatku do 6 let od konce roku, ve kterém přeplatek vznikl, přeplatek zaniká a stává se příjmem rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správce daně, který o něm evidoval.“*
28. Podle § 155b daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021: *„(1) Správce daně vrátí vratitelný přeplatek na žádost daňového subjektu do 30 dnů ode dne obdržení žádosti o vrácení vratitelného přeplatku;*  
*(2) Pokud vratitelný přeplatek nedosahuje v době podání žádosti částku nejméně 200 Kč, lhůta pro jeho vrácení počíná běžet až ode dne následujícího po dosažení této částky;*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

(3) *Vznikne-li v důsledku stanovení daňového odpočtu vratitelný přeplatek, vrátí jej správce daně daňovému subjektu bez žádosti do a) 15 dnů ode dne oznámení platebního výměru nebo dodatečného platebního výměru, nebo b) 30 dnů ode dne, který se považuje za den doručení platebního výměru nebo dodatečného platebního výměru v případě, kdy se výsledek vyměření nebo doměření daňovému subjektu neoznamuje;*

(4) *Vznikne-li v důsledku zrušení, změny, zániku účinnosti nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně nebo zajišťovacího příkazu vratitelný přeplatek, vrátí jej správce daně bez žádosti do 15 dnů ode dne a) účinnosti rozhodnutí, kterým došlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně nebo zajišťovacího příkazu; v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy počíná lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku běžet ode dne, kdy byla podle § 162 odst. 3 správci daně sdělena skutečnost, že došlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně, b) zániku účinnosti zajišťovacího příkazu;*

(5) *Vznikne-li v důsledku neoprávněného vymáhání přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů ode dne prohlášení neoprávněného vymáhání, pokud a) je vratitelným přeplatkem, nebo b) jde o peněžní prostředky pocházející z majetku v rozsahu, v němž tento majetek nepodléhá vymáhání.“*

29. Podle § 160a daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021: „*Nepožádá-li daňový subjekt o vrácení vratitelného přeplatku do 6 let od konce roku, ve kterém přeplatek vznikl, přeplatek zaniká a stává se příjmem rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správce daně, který jej evidoval.“*
30. Podle § 33 odst. 1 daňového řádu, platí: „*Lhůta stanovená podle týdnů, měsíců nebo let počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty, a končí uplynutím toho dne, který se svým pojmenováním nebo číselným označením shoduje se dnem, kdy započal běh lhůty. Není-li takový den v měsíci, připadne poslední den lhůty na jeho poslední den.“*
31. Soud předně uvádí, že žalobce podal žádost o vrácení vratitelného přeplatku č.j. 1246806/21 dne 19. 2. 2021, správce daně k této žádosti vrátil žalobci přeplatek ve výši 294 320 Kč. Přičemž vratitelný přeplatek ve výši 1 207 510 Kč dle správce daně zanikl ke dni 2. 1. 2019 a stal se příjmem státního rozpočtu, vratitelný přeplatek ve výši 2 023 200 Kč zanikl ke dni 2. 1. 2020. V době zániku vratitelného přeplatku ke dni 2. 1. 2019 a ke dni 2. 1. 2020 tak bylo rozhodné znění ustanovení § 155 daňového řádu, ve znění účinném k 31. 12. 2020. Dle tohoto ustanovení správce daně vrátí vratitelný přeplatek na základě žádosti, nebo pokud tak stanoví zákon. V daném případě se nejedná o situaci, kdy správce daně měl vratitelný přeplatek vrátit ze zákona (ex offa) nýbrž pouze na základě žádosti. Přeplatek vznikl, jak sám žalobce uvedl tím, že žalobce na dani „přeplatil“ na zálohách, neboť jeho ekonomická činnost nedosáhla úrovně předcházejícího období. Soud pro úplnost uvádí, že na základě zákona, tedy ex offa, mohlo k vrácení přeplatku dojít dle ustanovení § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2020 v důsledku stanovení daňového odpočtu, nebo na základě ustanovení § 254 odst. 4 daňového řádu v důsledku zrušení, změny nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně, nebo v důsledku neoprávněného vymáhání daně správcem daně. Soud poznamenává, že s účinností od 1. 1. 2021 bylo ustanovení § 155 novelizováno a zejména přidáno ustanovení § 155b, které nyní komplexně (na jednom místě) upravuje otázku vrácení přeplatku ze zákona a stanoví lhůty pro vrácení vratitelného přeplatku. V ostatních

případech tedy správce daně vrátí vratitelný přeplatek pouze na základě žádosti daňového subjektu. Dle ustanovení § 155 odst. 7 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (rovněž jako i na základě § 160a daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021) nepožádá-li daňový subjekt o vrácení vratitelného přeplatku do 6 let od konce roku, ve kterém přeplatek vznikl, přeplatek zaniká a stává se příjmem rozpočtu. Vzhledem k tomu, že žalobce správce daně o vrácení přeplatku nepožádal v prekluzivní lhůtě 6 let, jeho nárok na vrácení přeplatku uplynutím této lhůty zanikl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 79/2015-36 ze dne 2. 7. 2015: *„Nárok daňového subjektu na plnění z titulu jeho daňověprávního vztahu ke státu je časově limitován zásadně jen prekluzivní lhůtou pro jeho přiznání či vyplacení. Domáhá-li se plnění na základě takového nároku, byť třeba jen částečně, opakovaně anebo v delším časovém odstupu od doby, kdy mohl být takovýto nárok uplatněn poprvé, avšak stále ještě v rámci prekluzivní lhůty, je na správci daně, aby se s požadavkem daňového subjektu patřičným procesním postupem vypořádal, tj. mu zákonem předepsaným způsobem dal najevo, jak na jeho tvrzený nárok nahlíží (vydal o tom rozhodnutí, učinil faktický úkon např. v podobě poukázání vratitelného přeplatku aj.)“*).

32. Lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího soudu č.j. 30 Cdo 3574/2021 ze dne 22. 11. 2022: *„Otázkou konkludentního vyměření daně v případě uplynutí prekluzivní lhůty k jejímu vyměření se Nejvyšší soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 4121/2013, v němž se ztotožnil se závěry obsaženými v nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 1 Afs 96/2012, z nichž vyplývá, že podle § 46 odst. 5 ZSDP neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. Možnost tzv. konkludentního stanovení daně tedy nastupuje za situace, kdy pracovník správce daně nemá při vyměřovacím řízení pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti daňového přiznání, a nemusí tedy platební výměr vystavovat a ani doručovat, pouze zaznamená potřebné údaje do tiskopisu daňového přiznání a současně daň předepíše... Dovolatelka je přesvědčena, že i kdyby došlo k vyměření daně konkludentně, nebyla povinna podávat žádost o vrácení nadměrného odpočtu vzhledem k tomu, že podle § 105 odst. 1 ZDPH je správce daně povinen tento přeplatek vrátit z úřední povinnosti ve lhůtě 30 dnů od vyměření. S dovolatelkou lze souhlasit, že pokud nárok na vrácení vyplývá přímo ze zákona, není třeba podávat žádost. Pokud ale správce daně vratitelný přeplatek nevrátí v zákonné lhůtě, je na daňovém subjektu, aby se vzniklé situaci bránil v souladu s obecnou právní zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (práva přejí bdělým). Jinými slovy, je to především sám dotčený jednotlivec, kdo by se měl domáhat ochrany svých práv. Ačkoliv tato zásada platí primárně pro rovinu soukromoprávní, uplatní se nepochybně rovněž v oblasti ochrany veřejných subjektivních práv, tedy ve styku s veřejnou správou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 3 Afs 153/2016). Z uvedeného vyplývá, že bylo jen na dovolatelce, aby za situace, kdy dospěla k přesvědčení, že vratitelný přeplatek jí měl být vrácen z úřední povinnosti správce daně, postupovala podle § 34c ZSDP upravujícího ochranu před nečinností správce daně.“* Ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího soudu se sice jednalo o odlišný případ, kdy dovolatelce vznikl přeplatek v důsledku stanovení daňového odpočtu, správce daně tak měl přeplatek vrátit ex offio, aniž bylo třeba podávat žádost. S odkazem na zásadu *vigilantibus iura* Nejvyšší soud ovšem konstatoval, že dovolatelka měla využít „správních institutů“ pro ochranu svého veřejně subjektivního práva, pokud se dovolatelka místo toho domáhala náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem na České republice, nevyčerpala všech procesních prostředků, které

zákon poškozenému poskytuje. Soud si je vědom, že nyní posuzovaný případ je odlišný, kdy žalobce podal přípustnou správní žalobu proti rozhodnutí o námitce, správce daně ovšem neměl povinnost přeplatek vrátit z úřední povinnosti, nýbrž pouze na základě žádosti. Stejně jako ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího soudu i v nyní posuzovaném případě je ovšem nutno poukázat na zásadu *vigilantibus iura*, bylo tak pouze na žalobci, aby o vratitelný přeplatek správce daně požádal před uplynutím prekluzivní lhůty.

33. Soud nevešel na námitku žalobce, že ho správce daně v rozporu s ustanovením § 6 odst. 3 daňového řádu nepoučil o jeho procesních právech a nenotifikoval ho o hrozícím uplynutí prekluzivní lhůty. Dle ustanovení § 6 odst. 3 daňového řádu *správce daně umožní osobám zúčastněným na správě daní uplatňovat jejich práva a v souvislosti se svým úkonem jim poskytne přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu potřebné nebo stanoví-li tak zákon*. Poučovací povinnost dle § 6 odst. 3 se vztahuje k úkonu prováděnému správcem daně, pakliže přeplatek žalobce zanikl ze zákona po uplynutí prekluzivní lhůty, správce daně žádný úkon vůči žalobci neprováděl a ani nemusel, kdy o zániku přeplatku a jeho převodu do státního rozpočtu pouze sepsal úřední záznam. Soud konstatuje, že daňový řád pro správce daně nestanoví žádnou poučovací či notifikační povinnost v případě, že daňový subjekt o vrácení vratitelného přeplatku nepožádá. Postup správce daně tak byl v souladu se zákonem a námitka žalobce je nedůvodná.
34. S výše uvedeným souvisí i námitka žalobce, že v daném případě je nutno doslovný výklad ustanovení § 155 odst. 7 daňového řádu překlenout ústavně konformním výkladem, dle kterého by správce daně měl před uplynutím prekluzivní lhůty poučit daňový subjekt o jeho procesních právech či alespoň ho neformálně notifikovat s tím, že pakliže tak neučiní, k uplynutí prekluzivní lhůty nedojde. Dle žalobce doslovný výklad ustanovení § 155 odst. 7 daňového řádu nemůže obstát v testu ústavnosti a neodpovídá minimálním standardům ochrany práva na majetek zakotveného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Soud nevešel na tuto argumentaci žalobce, ustanovení § 155 odst. 7 daňového řádu není dle názoru soudu v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, které chrání žalobcovo právo na majetek. S ohledem, na již zmíněnou zásadu *vigilantibus iura* žalobce měl a mohl o vrácení přeplatku požádat v prekluzivní lhůtě 6 let, pakliže tak neučinil jeho přeplatek zanikl a stal se příjmem státního rozpočtu.
35. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nepřezkoumatelnost danou rozporem mezi slovním popisem údajných operací na osobním daňovém účtu žalobce a jejich číselnými vyjádřeními ve výpise z ODU, a rovněž pro nesrozumitelnost či nejasnost údajů uvedených ve výpise z ODU. Žalobce konkrétně namítal, že součet žalovaným v napadeném rozhodnutí uvedených přeplatků (1 784 200 + 1 877 400 + 145 800 + 52 600) odpovídá částce 3 860 000 Kč. Tato částka však neodpovídá součtům, ke kterým dospěl žalovaný na str. 7 dole a na str. 8 napadeného rozhodnutí. Zde dle žalobce žalovaný uvedl, že odvedl do státního rozpočtu částky 1 207 510 a 2 023 200 Kč, přičemž žalobci vrátil 294 320 Kč, což by celkem činilo 3 525 030 Kč. Dle žalobce tedy jde o zcela jinou částku a není jasné, jak k ní žalovaný došel. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, výpis z daňového účtu žalobce vystavený ke dni 7. 4. 2022 (výpis z ODU), i vyjádření k žalobě a dospěl k následujícím závěrům.
36. Z žalobou napadeného rozhodnutí (jakož i z vyjádření k žalobě) vyplývá, že žalobce dne 30. 6. 2011 podal daňové přiznání za období od 15. 10. 2010 do 31. 12. 2010, ve kterém byla stanovena daň ve výši 892 050 Kč, dne 1. 7. 2011 zaevidoval správce daně platbu ve výši 892 050 Kč. Správcem daně byla následně předepsána záloha stanovená z poslední známé

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

daňové povinnosti, tedy záloha ve výši 892 100 Kč. Dne 15. 9. 2011 zaevidoval správce daně platbu ve výši 892 100 Kč, a dne 12. 12. 2011 platbu ve výši 892 100 Kč, na zálohách tak žalobce během roku 2011 zaplatil celkem 1 784 200 Kč. Z žalobou napadeného rozhodnutí bod [6] vyplývá, že dne 2. 7. 2012 došlo k vyrovnání záloh za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, na základě kterého byl na ODU ke dni 2. 7. 2012 předepsán předpis -1 784 200 Kč, tj. ke dni 2. 7. 2012 vznikl na ODU přeplatek ve výši 1 784 200 Kč. Tomuto odpovídá i další část žalobou napadeného rozhodnutí, správce daně na str. 6 uvádí: „*Daňový subjekt poukázal platby záloh v celkové výši 1 784 200 Kč na daňovou povinnost na DPPO za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, a sice dne 15. 09. 2011 a dne 12. 12. 2011. Přiznání k DPPO za uvedené zdaňovací období pak podal dne 04. 07. 2012. V něm vykázal daň z příjmů právnických osob ve výši 186 010 Kč, kterou správce daně vyměřil podle ustanovení zákona o daních z příjmů a podle ustanovení § 139 odst. 1 daňového řádu. Vyměření daně za předmětné zdaňovací období tak nabylo právní moci posledním dnem pro podání daňového tvrzení, tj. dnem 02. 07. 2012. Daňovým subjektem uhrazené zálohy ve výši 1 784 200 Kč, se tímto dnem staly přeplatkem na dani (VIZ bod [6] a [7]).*“ S výše uvedeným závěrem správce daně, ohledně vzniku přeplatku ve výši 1 784 200 Kč ke dni 2. 7. 2012 soud souhlasí, prekluzivní lhůta 6 let od konce roku, ve kterém přeplatek vznikl počala běžet 1. 1. 2013 (viz § 33 odst. 1 daňového řádu) a uběhla ke dni 1. 1. 2019, správce daně tedy správně k 2. 1. 2019 evidoval přeplatek ve výši 1 784 200 Kč. Soudu ovšem není jasné, z jakého důvodu správce daně do státního rozpočtu převedl částku 1 207 510 Kč, pakliže přeplatek žalobce činil 1 784 200 Kč měl správce daně od tohoto přeplatku odečíst částku 378 290 Kč, která představuje daňovou povinnost žalobce (186 010 Kč za rok 2011; 131 290 Kč za rok 2012; 17 670 Kč za rok 2013; 26 600 Kč za rok 2014; 7 600 Kč za rok 2015; 9 120 Kč za rok 2016). Správce daně měl k 2. 1. 2019 do státního rozpočtu převést částku 1 405 910 Kč (1 784 200 - 378 290), nikoli pouze 1 207 510 Kč. Správce daně měl k 2. 1. 2019 operovat pouze s přeplatkem ve výši 1 784 200 Kč, část přeplatku ve výši 46 600 Kč (platba žalobce na zálohy ze dne 13. 9. 2012) a část přeplatku ve výši 46 600 Kč (platba žalobce na zálohy ze dne 19. 12. 2012) viz struktura přeplatku na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí je součástí přeplatku ve výši 1 877 400 Kč (2 x 46 600 + 892 100 Kč platba ze dne 15. 3. 2012 + 892 100 Kč platba ze dne 12. 6. 2012), tento přeplatek ovšem vznikl k 1. 7. 2013. Jak uvedl sám žalovaný na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí, žalobcem uhrazené zálohy ve výši 1 877 400 Kč za období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 se staly přeplatkem na dani dne 1. 7. 2013. K zániku přeplatku v této výši a převodu do státního rozpočtu tak mělo dojít k 2. 1. 2020 po uplynutí 6leté prekluzivní lhůty od konce roku, ve kterém přeplatek vznikl. Správce daně ovšem nesprávně do státního rozpočtu ke dni 2. 1. 2020 převedl částku ve výši 2 023 200 Kč, tj. částku 1 877 400 Kč + částku 145 800 Kč, kterou žalobce zaplatil na zálohy během roku 2013 (viz struktura přeplatku na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí). Správce daně přitom sám na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobcem uhrazené zálohy ve výši 145 800 Kč za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 se staly přeplatkem na dani dne 1. 7. 2014. K zániku přeplatku ve výši 145 800 Kč po uplynutí 6leté prekluzivní lhůty tak mohlo dojít až ke dni 2. 1. 2021, správce daně ovšem přeplatek v této výši do státního rozpočtu převedl ke dni 2. 1. 2020.

37. Soud shrnuje, že zaprvé správce daně nesprávně ke dni 2. 1. 2019 převedl do státního rozpočtu přeplatek ve výši 1 207 510 Kč, když měl do státního rozpočtu převést o 198 400 Kč více (1 405 910 - 1 207 510). Zadruhé správce daně měl ke dni 2. 1. 2020 převést do státního rozpočtu pouze přeplatek v částce 1 877 400 Kč (nikoli 2 023 200 Kč), tj. o 145 800 Kč méně. Jak bylo uvedeno výše, přeplatek ve výši 145 800 Kč mohl být převeden do

státního rozpočtu nejdříve k 2. 1. 2021, neboť vznikl k 1. 7. 2014 a 6letá prekluzivní lhůta tak uplynula k 1. 1. 2021. Vzhledem k chybě při prvním převodu přeplatku do státního rozpočtu (správce daně převedl do státního rozpočtu o 198 400 Kč méně), ovšem na daňovém účtu žalobce 145 800 Kč zůstalo a navíc ještě 52 600 Kč (198 400 – 145 800), které správce daně měl správně převést do státního rozpočtu. Na žádost žalobce o vrácení přeplatku dne 2. 3. 2021 správce daně vrátil žalobci přeplatek ve výši 294 320 Kč, tj. částku, která na daňovém účtu žalobce zůstala (přeplatek 145 800 Kč jako platby na zálohy v roce 2013, dále částku 52 600 Kč, kterou správce daně měl správně převést do státního rozpočtu, dále částku 52 600 Kč jako platbu na zálohy ze dne 30. 6. 2014, částku 26 600 Kč jako platbu na zálohy ze dne 30. 6. 2015, částku 7 600 Kč jako platbu na zálohy ze dne 1. 7. 2016, a částku 9 120 Kč jako platbu na zálohy ze dne 4. 7. 2017). Ve výsledku tak správce daně z daňového účtu žalobce žalobci vrátil o 52 600 Kč více, neboť přeplatek v této výši měl být příjmem státního rozpočtu po uplynutí 6leté prekluzivní lhůty. Soud pro úplnost doplňuje, že se samotným vznikem přeplatků ve výši 1 784 200 Kč ke dni 2. 7. 2012 (a jeho zánikem ke dni 2. 1. 2019), a ve výši 1 877 400 Kč ke dni 1. 7. 2013 (a jeho zánikem ke dni 2. 1. 2020), jakož i se vznikem přeplatku ve výši 145 800 Kč ke dni 1. 7. 2014 (jak uvedl sám žalovaný na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí) se soud ztotožňuje. Ačkoli žalobce výslovně uvedl námitku, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné, následné odůvodnění námitky úzce souvisí s jeho námitkami ohledně rozporu mezi slovním popisem operací na osobním daňovém účtu žalobce a jejich číselnými vyjádřeními ve výpise z ODU. K této námitce soud konstatuje, že slovní popis operací na osobním daňovém účtu žalobce uvedený v žalobou napadeném rozhodnutí naopak odpovídá částkám uvedeným ve výpise z ODU. Ani samotné žalobou napadené rozhodnutí není vnitřně rozporné a nesrozumitelné, soud ovšem shledal pochybení žalovaného při výpočtu částek, které žalovaný převáděl do státního rozpočtu ke dni 2. 1. 2019 a následně ke dni 2. 1. 2020. Vzhledem k tomu, že ve výsledku žalobce poškozen nebyl a správce daně mu vrátil část přeplatku, kterou měl převést do státního rozpočtu, do práva žalobce nebylo napadeným rozhodnutím negativně zasaženo.

38. Žalobou napadeným rozhodnutím správce daně zamítl námitku žalobce proti Vyrozumění o přeplatku ze dne 16. 3. 2022, kterým správce daně nevyhověl žádosti žalobce ze dne 30. 12. 2021 o vracení vratitelného přeplatku, z důvodu neexistence vratitelného přeplatku. Vzhledem k výše uvedenému, tj. skutečnosti, že správce daně již vrátil žalobci přeplatek ve výši 294 320 Kč na základě žádosti žalobce ze dne 2. 3. 2021, a to včetně části přeplatku ve výši 52 600 Kč, který měl zaniknout a stát se příjmem státního rozpočtu, na daňovém účtu žalobce skutečně k 30. 12. 2021 žádný přeplatek nezůstal a ani zůstat neměl. Soud má za to, že částka 52 600 Kč, kterou správce daně nesprávně nepřevodil do státního rozpočtu a zůstala tak jako přeplatek žalobce na jeho daňovém účtu, by měla zůstat žalobci, neboť k zániku této části přeplatku fakticky nedošlo (správce daně nepřevodil tuto část přeplatku do státního rozpočtu a neučinil o tom úřední záznam).
39. Soud nad rámec uvedeného dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže

*obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Městský soud ve světle citované judikatury v dané věci postupoval, neboť vypořádal podstatu žalobních námitek a nestíhá jej tudíž povinnost reagovat i na všechny další dílčí námítky vznesené žalobcem.*

#### IV.

#### **Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**

40. Lze tak uzavřít, že žalovaný nepochybil, když námitku žalobce proti vyrozumění o přeplatku zamítl, neboť na daňovém účtu žalobce žádný vratitelný přeplatek ke dni 30. 12. 2021 nebyl, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. Výroky o nákladech řízení rozhodnutí jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly, proto mu nebyly soudem přiznány.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 26.06.2024

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Mgr. Gabriela Bašná v.r.  
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.